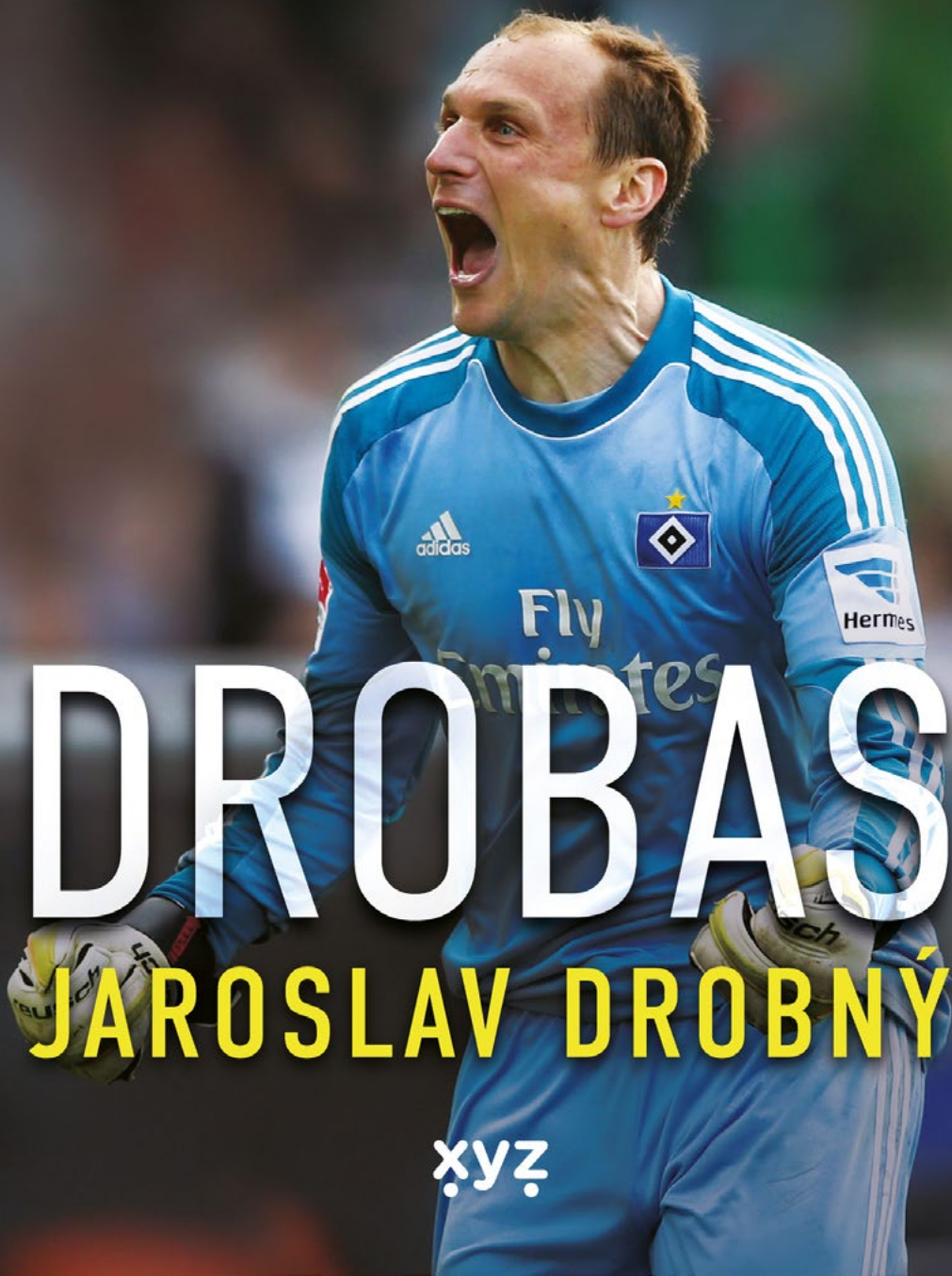

ROMAN SMUTNÝ

DROBNÝ

JAROSLAV DROBNÝ

xyz

Drobas

Jaroslav Drobný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

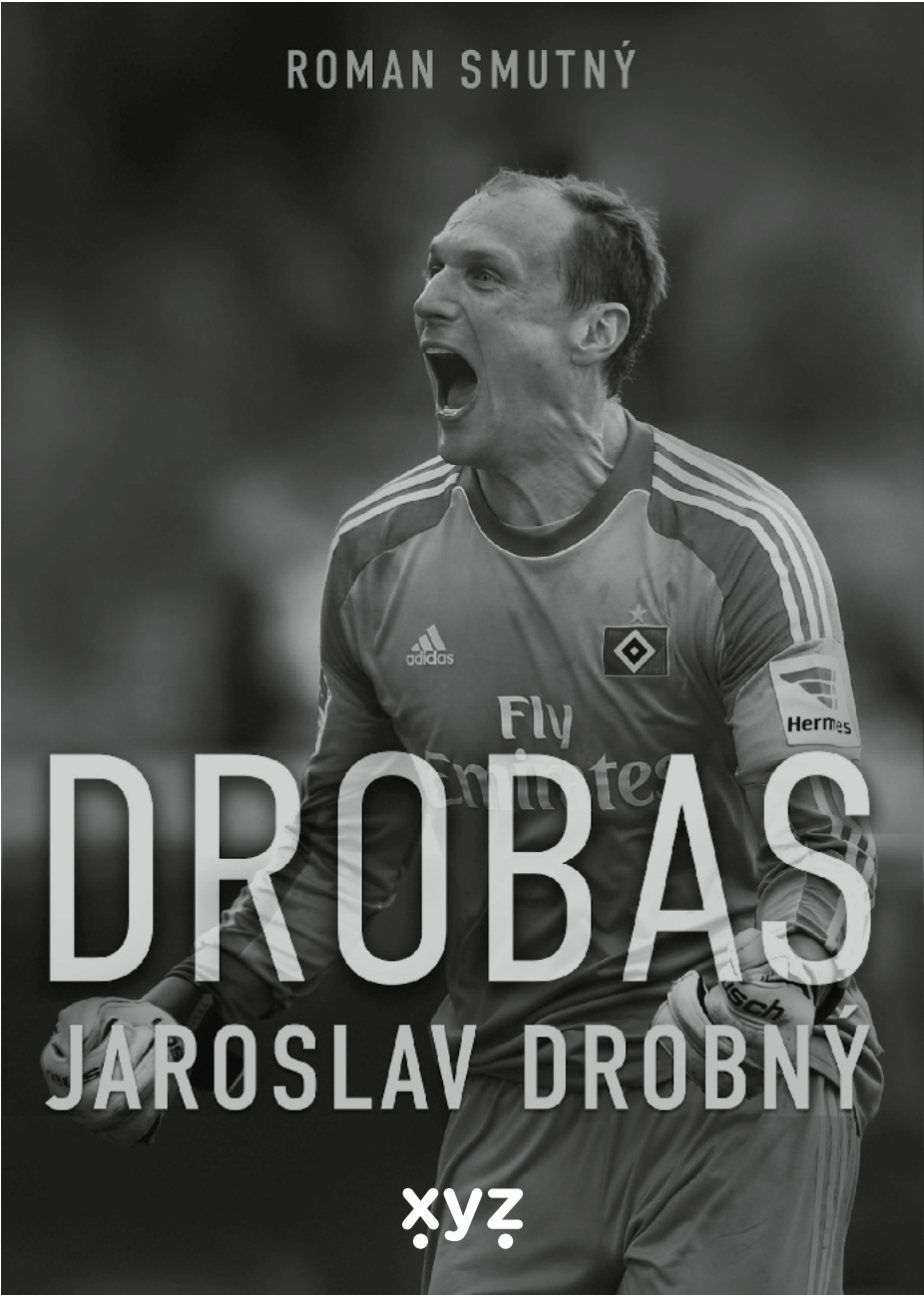
Roman Smutný

Drobas: Jaroslav Drobný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROMAN SMUTNÝ

DROBNÝ

JAROSLAV DROBNÝ

xyz

© Drobas: Jaroslav Drobný, 2023
© Roman Smutný, 2023
© ČTK/AP/Matthias Schrader, 2023
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-374-6

ISBN e-knihy 978-80-7683-379-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-380-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-378-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ROMAN SMUTNÝ

DROBAS

JAROSLAV DROBNÝ

xyz

ÚVODNÍ SLOVO

I v dnešní elektronické době najdeme snad v každé vesnici, městečku i městě kluky všech věkových kategorií, kteří po škole hodí tašku do kouta a jdou si ven kopat s míčem. Spousta z nich sní o kariéře profesionálního fotbalisty, ovšem jen málokomu z nich se tento sen vyplní. Přesto, jak kdysi řekl někdo moudrý, žádné přání, na které lze být jen pomyslet, není nikdy natolik velké, aby se nemohlo stát skutečností. Důkazem platnosti tohoto výroku budiž kniha, kterou právě otevíráte.

Vypráví příběh chlapce, který v patnácti letech sbalil zavazadlo, přibalil do něj brankářské rukavice a vydal se z třítisícové Žirovnice za fotbalovým dobrodružstvím do Českých Budějovic. Překonal počáteční nástrahy a poté, co byl dvakrát vyslán na zkušenou do světa druhé ligy, se do metropole jižních Čech vrátil a v pouhých devatenácti letech se stal brankářskou jedničkou klubu ze Střeleckého ostrova. Ani o dva roky později mu nechybí odvaha, zvedá kotvy a poprvé opouští

rodnou zem. Míří do Řecka, kde stráví čtyři roky, během nichž poprvé okusí třeba to, jak chutnají evropské poháry. Athénské angažmá je pro něj ale osudové i z osobních důvodů. Potkává zde dívku, kterou si krátce před odchodem do Anglie vezme za ženu.

Píše se rok 2005. Jaroslavův nový chleboďárce nese slavný název Fulham F.C. Ovšem ne vše jde vždy podle plánu. Po těžkém zranění a následném hostování v Nizozemsku si jde Jaroslav houževnatě za svým cílem. Chce do Německa, touží být brankářem bundesligového celku a pro svůj sen je ochoten udělat cokoliv. Pomůže agent Viktor Kolář, a tak už zkraje roku 2007 stojí rodák z Počátek v bráně VfL Bochum. Hle, myšlenka, ona nejsilnější síla ve vesmíru, se zhmotnila.

Je to však jen začátek jeho úspěšné kariéry v bohaté a mocné zemi. Po půlroce přichází laso z Herthy Berlín. Ve městě kdysi rozděleném nevábnou zdí stráví tři roky. Následuje šest plodných sezon v Hamburgeru SV, tři roky v Brémách, aby poté dvanáct a půl roku v jedné z nejlepších soutěží Evropy uzavřel epizodou ve Fortuně Düsseldorf.

Střih do poloviny října 2019. Zápas Sigmy Olomouc s Českými Budějovicemi by byl za normálních okolností tuctovým ligovým duelem, jenže tentokrát není. Do brány Dynama se totiž po dlouhých osmnácti letech opět staví Jaroslav Drobný. Je jasné, že jeho role v klubu, z nějž vystřelil do světa, nebude jen mentorská. Triumvirát kamarádů ve složení Horejš – Sivok – Drobný pomáhá klub oblečený do černobílých barev po několika trudných letech ve druholigovém podpalubí etablovat v elitní společnosti.

Když účastník EURO 2012 odchytá na konci května roku 2021 poslední zápas proti Slovákku, jen málokdo tuší, že jen pár měsíců

ÚVODNÍ SLOVO

poté exploduje bomba. Jaroslav se stává trenérem gólmanů u junior-ky Bayernu Mnichov. Kluk ze Žirovnice se dostal do jednoho z nejlepších klubů světa.

Ať nikoho ani nenapadne, že neúnavný bojovník za profesionalismus s prořízlou pusou usne na vavřínech. Dá se předpokládat, že i na své nové životní cestě půjde, jak je zvyklý, poctivě a naplno, krůček po krůčku za svým dalším snem. V tom případě není vůbec vyloučeno, že se jednoho dne naplní proroctví jeho velkého kamaráda Ivici Oliče...

Vážení čtenáři, přeji vám inspirativní čtení.

Roman Smutný

KAPITOLA 1

FC Slavoj Žirovnice

Pane Drobný, vy jste se narodil v Počátcích?

V Počátcích (s důrazem na poslední slabiku).

Čím byli vaši rodiče?

Taťka pracoval v Žirovnici v masně, kde udil salámy, a mamka pracovala v knoflíkárně. Možná vám něco říká žirovnická perleť. Ta se tam vyráběla nebo nějak upravovala a odtamtud má svůj název i perleťový pohár. Byli jsme úplně normální rodina. Táta vstával ve čtyři, protože chodil do práce velmi brzy, někdy vstával třeba i ve tři, zejména před Vánocemi, kdy tehdy za komančů všichni chtěli kupovat salámy. Domů se vracel třeba ve dvanáct, takže přes den jsem ho moc neviděl. Zase ale míval volné pátky. Mamka pracovala klasicky od šesti nebo od sedmi do tří.

Táta byl vedoucím masny?

Ne, to ne, pracoval přímo v udírně, kde vždycky s kolegou museli nejprve rozdělat oheň, ale on to vlastně ani oheň v pravém slova smyslu nebyl. Pamatuju si, jak jsem tam za ním občas chodil a chtěl jsem párek, tak když jsem vešel, tak uvnitř nebylo vůbec nic vidět. To si nedovedete představit, co tam bylo kouře. Občas bylo vidět na dva metry, ale často ani to ne. Dodnes nechápu, jak v tom mohl taťka dělat.

To byl takový ten štiplavý kouř, který vám žene slzy do očí, že?

Přesně! Občas jsem tam chodil za tátou o polední přestávce, aby mi dal na zmrzlinu, a když jsem odcházel, tak jsem brečel, jak mi z toho kouře tekly slzy. To bylo fakt hrozný. Později tam tatka přestal pracovat a šel dělat rakve.

Rakve?

No jo. Vyráběli je pro nějakou dřevařskou firmu.

Tatka je šikovný v práci se dřevem?

To nevím. Bylo to v době, kdy už jsem hrál v Berlíně, tak jsem se ho tehdy ptal, co jeho práce obnáší, a on mi vykládal, že dělá u pásu pořád jeden úkon a po určitém čase se s kolegou vymění a dělá zase jiný úkon, aby z toho nezblbli. Co je ale úplně nejvtipnější, je to, jaký tatka dal jednou malé od ségry k Vánocům dárek. Sára si tehdy přála pro panenku rakev, tak táta jí fakt udělal malou rakev a do ní jí položil tu panenku. Takže se doma potom dohádali všichni. Malá byla ale hrozně šťastná, protože tu rakev moc chtěla. Táta ji i nabarvil. To bylo fakt nejvíc. Doma s tátou nikdo nemluvil, ale malá byla spokojená.

Vaše sestra je starší, nebo mladší?

O pět let starší.

Kde jste během dětství bydleli?

Klasicky v paneláku ve 3+1. Jsem panelákové dítě.

V Počátkách?

Ne, v Žirovnici. V Počátkách jsem se jen narodil, protože tam byla porodnice, ale bydleli jsme v Žirovnici, což je čtyři kilometry od Počátek.

Jaký styl výchovy vaši rodiče vyznávali?

Mamka byla přísná a táta byl naopak pohodář. Nechci říct, že mu bylo všechno jedno, ale vždycky, když jsme něco provedli, tak to řešil domluvou. Od táty jsem nikdy v životě nedostal facku. Na to spíš byla mamka. Ta nás vždycky seřezala. Táta nikdy. Sám hrával fotbal a vlastně mě i trénoval, jak už to tak na vesnicích tenkrát chodilo. Tátové často trénovali družstva, v nichž hrály jejich děti. Oba rodiče toho pro nás udělali hodně.

Na jaké úrovni hrával táta fotbal?

Nejsem si úplně jistý, ale myslím, že nejvýš hrál A třídu nebo krajský přebor. Mám pocit, že zrovna v době, kdy Žirovnice postoupila do kraje, si táta udělal meniskus. Tehdy, když jste si zranil meniskus, nebo jste musel i na operaci, tak to většinou znamenalo konec s fotbalem. Jednou jsme v Žirovnici po zápase vyhrabali s kamarádem místní klubovou kroniku a v ní byla i docházka tréninků. Díky tomu jsem se dozvěděl, že otec měl nejnižší docházku. Ale zato byl jedním z nejlepších střelců. Když jsem mu potom o té docházce říkal, tak mi vysvětloval, že to bylo tím, že měl práci, z níž se na tréninky prostě nedostal.

Takže původ fotbalových genů bychom měli. V kolika letech jste začal hrát?

Táta mi říkal, že mi byly čtyři roky, když mě tam poprvé přivedl. Ono na tom malém městečku nešlo dělat ani nic jiného. Byl tam fotbal a v zimě hokej. My jsme ale pořád mastili hlavně fotbal, před barákem jsme hrávali často i od šesti od rána, a když jsme zrovna nehráli fotbal, tak jsme valili hokej. Třeba i na betonu. Děda mi udělal dřevěnou branku, vzal pytle od brambor, rozřezal je, a to byla naše síť. Byla výhoda, že tam byla spousta sportovně založených kluků, a každý den jsme něco hráli. V zimě jsme hrávali na rybníku hokej. Kolikrát jsme ani nešli do školy a hráli jsme na budínským rybníku hokej čtyři na čtyři. Akorát pak z toho vždycky bylo zle.

Po celou dobu vyučování jste byli na ledě?

No, my jsme si neuvědomili, že ve škole je na rozvrhu tělocvik a že naše třída půjde bruslit právě na tento rybník. Takže přišli a samozřejmě nás hned uviděli. Bývalo to veselý. Naštěstí jsme měli dobré učitele, takže se to nějak přešlo. Na malém městě je výhoda, že je každý s každým kamarád.

Jaký jste měl vztah se sestrou?

Ségra mě pořád mlátila. Byl jsem její otloukánek. Měla hroznou sílu, a když jsem jí něco udělal nebo se na ni jen špatně kouknul, tak jsem to hned schytl. Řezali

jsme se pořád. Byli jsme jako kočka a pes. Ségra jezdila na koních, díky čemuž měla hrozně silné ruce, takže snad do mých patnácti let jsme se pořád mlátili. Koli-krát to bylo fakt vážný.

Bavilo vás ještě i něco jiného kromě fotbalu?

Kromě fotbalu a hokeje jsem rád hrával i nohejbal. Vždycky o prázdninách jsme na plovárně mastili nohejbal. A taky jsem už v dětství strašně rád chodíval na ryby. To mi vydrželo dodnes. Strejda byl velký rybář a mě brávil na ryby s sebou. Nikdy jsme teda nic nechytli, ale přesto strejda pravidelně uvařil kolínka a vyrazili jsme k žirovnickému rybníku, kterému se říká Ježek. Jednou jsem všechna ta kolínka snědl, takže nebylo na co chytat. Kecali jsme a já sahal do pytlíku tak dlouho, až v něm nezbylo nic. Občas jsme u vody vydrželi do půlnoci, někdy třeba i do dvou do tří do rána, ale fakt si nepamatuju, že bychom někdy něco chytli. Přesto mě to hodně bavilo. Vždycky se udělal oheň, kolem něj jsme seděli s tátou, strejdou a s bratranci a kecali jsme. To mě baví dodnes. Chodíme tady kousek s klukama k rybníku. Protože neumím pruty navázat, tak jich mám víc. Když bych to náhodou urval, tak si hned můžu vzít další. Ryby jsou pro mě relax.

Jak na tom vaše rodina byla ekonomicky? Měli jste v té době třeba auto?

Auto jsme měli. Táta měl žigulíka.

To bylo slušné auto.

To jo. Co se financí týče, nemůžu říct, že bychom na tom byli nějak extra dobře, ale stejně tak nemůžu říct, že bychom se měli špatně. Co jsem chtěl, to jsem měl, ale je fakt, že jsem toho moc nepotřeboval. Mně stačil míč a nějaké kopačky, dále jsem měl kolo favorita, které jsem dostal k Vánocům, a ještě předtím, když jsem byl menší, jsem taky k Vánocům dostal takové to zelené BMX. Tohle bývaly dobré vánoční dárky. Mnohem lepší než ty klasické, což byly slipy a ponožky. Jednou si pamatuju, že táta zrovna neměl práci a já potřeboval koupit kopačky. Šel jsem do mužů a ty kopačky tehdy stály 3400 korun, což byla celá tátova výplata. Táta mi tehdy, přestože byl zrovna bez práce, ty kopačky přesto koupil. Doma kvůli tomu byla hrozná hádka, ale táta mámě řekl, ať je zticha, že ty kopačky prostě potřebuju a hotovo. V nových kopačkách jsem i spával a samozřejmě, že jsem je obouval jen na zápas.

Byla to jiná doba než dnes. Děti si vážily všeho asi mnohem víc než dnes, protože nebyl takový nadbytek všeho, jako je v dnešní době...

Přesně tak. Pamatuju si, že jsem měl dvoje nebo troje roztrhané tepláky, kolik jsem měl triček, to už nevím, ale vesměs jsem nosil trička po tátovi. Takové věci jsme tenkrát moc neřešili. Nevím, jestli si na to pamatujete, ale kopačky jsem měl takové ty gumové bílé a žluté

a vzađu měly takové tři špunty spojené do jednoho. Byly to v podstatě takové obyčejné gumáky kombinované s hadrou a v tom jsme hráli. Až později byly kolíky, a až když jsem začínal v Dynamu, tak mi táta koupil ty kopačky za celou jednu výplatu. Ty jsem leštil každý den. Jak býval krém Pikolo, tak ten jsem vždycky nanesl a leštil jsem, dokud se neleskly jak na vojně. Dneska se mému mladému trochu odlepí kopačka a on mi to hned reklamuje. Říkám mu: Podívej se na moje. Podívej se, v čem jsem dohrával teď v Budějovicích. Ukázal jsem mu moje kopačky, které byly na několika místech rozlepené nebo rovnou prasklé, špičku měly odlepenou, ale přesto mi to nevadilo. Věděl jsem, že v tom můžu dál chytat, navíc jsem na tu botu byl zvyklý, tak jsem to překousnul. Vy chcete furt něco nového a neumíte kopnout do míče, slyšel ode mě můj syn. Mladí kluci dnes taky dělají častou chybu v tom, že si koupí kopačky v nejvyšší kvalitě za šest sedm tisíc a jdou v nich na umělou trávu, což vím ze své zkušenosti, že ty kopačky nemůžou vydržet, protože to jsou boty dělané na trávu.

Jak jste trávili víkendy?

O víkendu se hrál zápas. Tehdy jezdili mladší a starší žáci na zápasy společně. Jezdilo se karosou nebo takovou tou skříňovou avii. V létě bývaly klasické zápasy, v zimě se organizovaly halové turnaje, takže víkendy u nás byly jen o fotbale.

A v jakém duchu se nesly letní prázdniny? Patřil jste k dětem, které si oblíbily pionýrské tábory, nebo jste jezdil na dovolenou výhradně s rodinou?

Asi dvakrát jsem na pionýrském táboře byl. Než mě na jednom takovém poštípaly vosy. To jsem mohl být tak v páté třídě. Jeden kluk rozkopř vosí hnízdo, já šel za ním a ty vosy vyletěly přímo na mě a začaly mě bodat do hlavy. Okamžitě jsem začal natékat a během dvou minut jsem neviděl. Odvedli mě k nejbližšímu autu a vezli mě tuším do Humpolce do nemocnice. Tenkrát nebyly mobily, pevnou linku jsme doma taky neměli, takže máma to zjistila až asi za čtyři dny. Volali jí do práce, že ležím v nemocnici, kde taky zjistili, že mám oproti jiným lidem mnohonásobně vyšší alergii na vosí i včelí štípnutí. Pobyl jsem tam tehdy snad pět dnů, než jsem splasknul a zase mě dali dohromady. Paní doktor-ka tehdy říkala mámě, že jsem měl ještě štěstí, že mě nepobodaly včely. Jinak jsme byli s rodiči asi pětkrát na dovolené v Maďarsku, tam jsem se jim jednou ztratil, a jednou jsme byli letecky v Bulharsku, kde jsem poprvé viděl moře. Do Maďarska jsme jezdili karosou, to bývaly zájezdy vypravené z podniku, kde pracovala máma. Vždycky naplnili autobus lidmi z knoflíkárný a jelo se k Balatonu, kde jsme spávali ve stanech a na propan-butanových vařičích si připravovali lečo a podobná jídla. Každý den jsme mívali párky a taky každé ráno jsem od táty dostal povinně čajovou lžici slivovice jako dezinfekci. Jako malé dítě jsem to nechtěl, křenil

jsem se, ale musel jsem, abych nebyl nemocný, jak říkával táta.

Tak dezinfekce je to určitě dobrá...

Tak to nevím, ale od té doby mi to chutná.

Z jakého dárku pod stromečkem jste měl jako malý kluk největší radost?

Vysněné dárky byly vždycky ty sportovní. Konkrétně brankářské rukavice, kopačky nebo když jsem dostal dres Adidas. To bylo pro mě asi nejvíc, co jsem mohl dostat. Nějaké knížky, to vůbec. Velkou radost jsem měl taky z hokejky.

Jak jste na tom byl se školním prospěchem?

Školu jsem měl vždycky v pohodě. Do čtvrté nebo páté třídy jsem míval samé jedničky, pak už to bylo horší, ale asi nejhůř jsem měl na vysvědčení v osmičce tři trojky. Moc mi nešla matika a čeština. Naopak nejvíc mě bavil dějepis. Měli jsme na něj paní učitelku Koudelkovou, která moc krásně vyprávěla, akorát já jsem u toho vždycky usínal, což ale nemyslím vůbec špatně. Ona byla fakt výborná učitelka, taky mě dodnes historie zajímá, rád se dívám na různé dokumenty a tento můj zájem asi začal právě ve škole díky paní učitelce Koudelkové. Dodnes vzpomínám, jak krásně přednášela o obou světových válkách nebo o římské a řecké době. Když jsem hrál v Řecku, tak jsem se byl podívat

na olympijském stadionu, na kterém probíhaly vůbec první starořecké olympijské hry. Nemyslím teď ten stadion OAKA v Athénách. Tam už se konaly ty novodobé olympiády. Navštívil jsem ten úplně prapůvodní, na němž se běhalo ještě po písku a kde probíhaly ty nejruznější souboje, a odtamtud jsem paní učitelce poslal pohled. Moc rád na ni vzpomínám.

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Vždycky se to točilo jen kolem fotbalu. Tehdy se vycházelo z osmičky a psávala se slohová práce na téma, čím chci být. Tak jsem napsal, že bych chtěl být profesionálním fotbalistou, načež si učitelka zavolala mámu, ať mi to nějak vymluví, že je to nereálné. Říkala jí, že nemůžu žít jen ve svém vlastním světě a že přece na světě jsou i jiné věci než sport. Táta se k tomu vyjádřil klasicky. Řekl, ať se učitelka stará o sebe, a byl klid. Vezměte si, že jen kvůli tomu, že jsem napsal, že bych chtěl být fotbalistou, jsem dostal z této slohovky trojku. Prostě to byl nesmysl a hotovo. Když jsem o pár let později podepsal v Budějovicích první profesionální smlouvu, tak jsem chtěl této učitelce zavolat, ale nakonec jsem to neudělal. Chtěl jsem jí ukázat, že když člověk něco chce, jde si za tím a sejde se několik dalších faktorů, tak má šanci to dokázat.

Podařilo se vám udržet si kamarádství s vaším nejlepším kamarádem z dětství až do dospělosti?

Můj nejlepší kamarád byl Rošťa Časta. Hrávali jsme spolu fotbal a dá se říct, že jsme byli pořád spolu a dělali jsme společně různé blbosti. Naše kamarádství vydrželo dlouho, ale je to asi deset let, co jsme se nepohodli, a od té doby jsme spolu nepromluvili. Stal se průšvih. Jsou věci, které člověk nemůže překousnout. Když se dnes vidíme, tak se pozdravíme, ale že bychom si volali, to už ne.

Mohl byste srovnat dobu osmdesátých let, v níž jste vyrůstal vy, s dobou dnešní, ve které vychováváte děti?

Pro nás byla velká výhoda v tom, že nebyl internet. Byli jsme jako děti pořád venku. Tohle bych určitě neměnil a říkám to dnes i svému mladému. My když jsme se ségrou přišli ze školy, tak jsme oba hodili tašku někam do rohu, ségra šla ke koním a já před barák nebo na hřiště, případně, pokud nás ze hřiště vyhodili, tak jsme šli někam na louku, ale furt jsme byli venku. Domů jsem šel, až když mě máma volala z balkonu, a to jsem i tak dělal, že ji neslyším. Když jsem dorazil domů, tak jsem dostal po čuni, protože jsem neměl udělané domácí úkoly. Dnes, když jdu po ulici, tak vidím spoustu hřišť, některá i s umělým povrchem, ale jsou většinou prázdná. Vidím na svých dětech, jak to dnes funguje. Malá nepustí telefon nebo iPad z ruky. Je to samozřejmě naše chyba, ale dneska to tak prostě je. Děti ráno vstanou a první, co udělají, tak si vezmou do ruky iPad. Syn sice trénuje, sport ho baví, ale už je to jiné, než to bylo

za nás. Já když jsem trávil léto doma v Žirovnici, tak první, co jsem udělal, když naši šli do práce, bylo, že jsem se nasnídal, sedl jsem na kolo a jel jsem k rybníku Budín. Tam jsme se celý den koupali a navíc, protože tam bylo velké a malé hřiště, tak jsme hrávali i fotbal a mezitím jsme jezdili na kole. Dnes když řeknu mladému, jestli by se v tomto rybníku vykoupal, tak si řekne, jestli jsem normální.

Proč?

No protože je tam zakalená voda. Říkám mu, co se ti může stát? Maximálně se osypeš. On je zvyklý, protože jsme bydleli v Řecku, na čisté moře. Tady není vidět na dno, ale zase mu říkám, že může hrát na podvodní babu a nikdo ho neuvidí. My jsme byli venkovní děti a domů jsme chodili jen přespat. Televizi jsem ani moc nezapínal, navíc byly jen tři programy – ČT1, ČT2 a OK3. A potom jsme ještě chytali dva rakouské kanály ORF1 a ORF2. Televize byla jen jedna, potom jsme měli černobílou v pokojíčku, ale ta měla úhlopříčku třicet centimetrů, takže ani pořádně nebylo vidět, co dávají, navíc to v ní hrozně šumělo. V obýváku se táta díval na zprávy a nikdo mu na to nemohl sáhnout.

Byla vaše generace odolnější?

My jsme se s klukama vždycky porvali a nikdo to neřešil. Bolelo to, brečeli jsme, ale nikdy jsem nepřišel domů a na nikoho jsem nežaloval, že jsem dostal přes

hubu, třeba i od starších kluků. Potom jsme si to vyříkali nebo mě zmlátili znovu, ale bylo to třeba proto, že jsme je provokovali, tak jsme od nich dostali. Ta doba byla jiná. Dnes vyzvednu syna autem ze školy, odvezu ho na trénink, čekám na něj a po tréninku ho vezu domů.

Kompletní servis...

My měli volný svět. Nikdo se o nikoho nebál. Zase na druhou stranu, třeba v Hamburku bych dnes dceru také nikam samotnou nepustil. My jsme žili v jiné době, navíc na vesnici. Do školy jsme chodili pěšky tam i zpět. Dnes děti všude vozíme.

A divíme se, že spousta dětí má nadváhu...

To je jedna věc, že je vozíme auty, ale další věc jsou stravovací návyky. Není to jen o pohybu, ale i o tom, co jíme. Malý třeba chtěl burger, tak jsem mu pro něj jel do Jindřichova Hradce. On si do něj třikrát kousl a odložil ho s tím, že ho nechce, že mu nechutná. Tak jsem mu řekl, že příště už mu pro nic jezdit nebudu a budou jíst, co je doma. Manželka někdy uvaří dvě jídla a děcka řeknou, že to nejí. A druhý den se to má vyhodit? Nebo se udělají řízky a pak slyšíte, že druhý den už nejsou tak dobré. Tak jim říkám, že mezi chleba se dají dát klidně i třetí den. Povídám synovi: Myslíš, že já jsem s mámou diskutoval? To bys viděl tu diskusi. Vzpomínám, jak můj kamarád jednou zahodil nakousané

jablko do kopřiv, a protože to viděli jeho rodiče, tak pro něj musel jít a dokousat ho. Své dětství bych neměnil. Myslím si, že bylo krásné. Dodnes když přijedu do Žirovnice, tak se jdu se psem projít k tomu rybníku Budín a rád na všechno, co jsem tam prožil, vzpomínám. Dnes už se tam nikdo nekoupe. Je špinavý. Já, když tam jsem, tak tam normálně vlezu, nemám s tím problém. Akorát si radši vezmu boty, protože nevím, jestli tam nějakí pitomci nehodili flašku nebo nějaký bordel, tak pro jistotu, abych si nepořezal nohy, si jdu zaplavat v botách. Ale jinak s tím nemám problém.

Co nejdůležitějšího jste si od rodičů vzal do života?

Od mamky jsem si vzal určitě disciplínu. Vždycky jsem si musel po sobě všechno uklízet nebo jsem musel dojídat. Táta je zase velký pohodář. Na něj nedám dopustit. To je beton. Vždycky je klidný, nic ho nerozhodí. Občas jsem udělal průser, to je jasné. Třeba jsme s klukama ukradli auto a nabourali ho. Táta i v takových případech všechno řešil v klidu. Řekl na to: Hlavně, že se vám nic nestalo. Jste blbí a už to víckrát nedělejte. Měl ke mně velmi kamarádský přístup a já se dnes snažím mít takový i vůči svému synovi, protože se mi to tak líbí a myslím, že je to dobře. Táta mi jednou řekl: Hele, mně je úplně jedno, co uděláš, i když uděláš tu největší kravinu, každý dělá blbosti, ale hlavně mi nikdy nelži, protože jak mi jednou zalžeš, tak už ti nikdy nebudu věřit. Proto když se něco stalo, šel jsem vždycky rovnou

za ním a on mi řekl: No jo, jseš vůl, tak to musíme nějak vyřešit. Máma byla naopak impulzivní, takže když byl průšvih ve škole, tak přilítla a začalo to lítat. Táta byl pravý opak. Mně víc vyhovoval jeho přístup, ale je pravda, že mamka s námi byla víc, tak jsme jí asi víc lezli na nervy. Táta byl od rána do večera v práci, a když přišel, tak chtěl mít klid. Na druhou stranu, i když byl unavený a já jsem mu řekl, jestli by si se mnou šel zako-pat, tak vždycky šel.

Jaký byl váš první klub?

FC Slavoj Žirovnice. Byly přípravky A, B, starší žáci A, B a pak byl mladší a starší dorost. Za áčko přípravky jsem většinou chytal a za béčko jsem hrál v útoku. V osmé třídě jsem šel do Pelhřimova, kde se tenkrát hrála divize dorostu. Ligu dorostu hrálo Dynamo a divizi dorostu hrávalo béčko Dynama. Když jsem byl v té osmičce a hráli jsme A třídu, tak přijeli z Pelhřimova, jestli prý bych k nim nešel na půl roku chytat. Nakonec mě přemluvili. Přes týden jsem trénoval v Žirovnici, v pátek jsem jezdil autobusem do Pelhřimova na tréninky a o víkendu mě vozil táta na zápasy. Co si vzpomínám, hrávali jsme třeba v Sokolově. Starší a mladší dorost jezdil dohromady. Krátce nato jsem šel do učení do Budějovic. Divize dorostu už byla slušná úroveň. Oproti Žirovnici to bylo už trošku někde jinde. Hned první zápas jsme hráli proti Dynamu. Tak jsme vyhráli a byl klid.

V jakém věku jste se natrvalo ustálil v bráně?

V Žirovnici jsem pořád pendloval. Třeba jsem první poločas chytal, prohrávali jsme, to nás tehdy trénoval táta, tak jsem šel na druhou půli do útoku. Jednou jsme takhle hráli proti Humpolci, nedařilo se nám, a já ve druhém poločase dal tři góly. Každého jsem přetlačil. Navíc jsem měl i slušnou rychlost. Mě to bavilo tam i tam. I když jsem chytal, tak jsem chodil kopat přímáky a penalty. Pouze chytat jsem začal až v Pelhřimově.

Jaké to bylo, když vás v Žirovnici trénoval táta?

Tehdy se z tréninků nedělala žádná věda. Vždycky jsme nejprve stříleli na bránu a potom jsme hráli fotbal. Nějaké taktické nácviky, to si vůbec nevybavuju, že bychom někdy dělali. V úterky jsme chodili běhat do lesa. Třeba jsme třicetkrát sprintovali do kopce k nějakému stromu tam a zpátky. Když jsme to odběhali, šli jsme normálně hrát fotbal. Tréninky na vesnici tehdy bývaly sice jednoduché, ale my jsme byli velmi dobře naběhání. I díky tomu, že jsme neustále závodili a každý chtěl být první v cíli, takže si asi dovedete představit, jak to vypadalo. Každý šel vždy až na krev, a když někdo prohrál, tak se rozbrečel. Bylo to hodně emotivní. I já, když jsem prohrál, tak jsem řval jak blázen.

Prožívali jste s tátou fotbal společně i u televizní obrazovky?

Jasně. Když byl fotbal, tak nesměl nikdo do obýváku. Vzpomínám, že kolikrát mamka otevřela dveře, zeptala se na nějakou kravinu a táta vyváděl jak blázen. Ty vždycky přijdeš, když mám fotbal, nadával táta.

Sledovali jste i českou první ligu?

To moc ne. Teda s výjimkou derby Sparty proti Slavii, protože táta je velký spartan. I u nás v Žirovnici mají spartánský klub a vždycky v úterý mívali schůzi, akorát se na ní kolikrát tak ožrali, že nevěděli, co probrali, takže ji za týden museli mít znovu. Tyto schůze vlastně mívají dodnes. Už jako malého kluka mě brával s sebou na spartánské schůze, koupil takový ten typický klobouček a spartánské odznaky. Ještě to všechno mám dodnes schované někde v garáži. Jezdili jsme ještě na starou Letnou na zápasy, byli jsme tam i v roce 1991, když Sparta hrála proti Olympique Marseille, kde tehdy válel Jean-Pierre Papin.

Měl jste sen zahrát si jednou za Spartu?

To byl tehdy sen asi každého kluka. Sparta tehdy všechno vyhrávala, valila to, takže nebylo co řešit. I v reprezentaci byla kostra mužstva složená převážně z hráčů Sparty. Bavím se teď hlavně o druhé polovině osmdesátých let, což byla ta slavná Ježkova Sparta.

KAPITOLA 2

SK České Budějovice

Když jste ve čtrnácti letech přišel do Pelhřimova, byly tam už tréninky jiné, než předtím v Žirovnici?

Tam už to bylo jiné. Začínalo se vždy nějakým protažením, byli tam i učitelé – trenéři. Chtěli po nás věci, které se potom objevovaly v zápase, nabádali nás, na co si dát pozor a tak. Už jsme nacvičovali třeba, jak správně bránit roh, což v Žirovnici nikdo neřešil. Samozřejmě, že v Dynamu to potom bylo zas o další level výš.

Jak dlouho jste hrál v Pelhřimově?

Jen půl roku, jedno jaro, než jsem odešel do učení do Českých Budějovic a současně jsem přešel do Dynama hrát fotbal. To byla velká změna. Zezačátku jsem bydlel na intru, ale z něj mě nechtěli pouštět na tréninky, tak jsem to řekl panu Jirkalovi, který dělal asistenta Pavlu Tobiášovi, měl na starosti brankáře a současně dělal tréninky i s námi patnáctiletými. Pan Jirkal mi pomohl sehnat vlastní bydlení, takže jsem od šestnácti bydlel v Budějovicích v garsonce. To bylo supr. Hned v patnácti jsem dostal svou první smlouvu, vydělával jsem asi čtyři tisíce, k tomu jsem začal chytat za béčko divizi, z čehož jsem měl taky nějakou korunu, takže už od mých patnácti mi naši nemuseli dávat žádné peníze. Na všechno jsem si vydělal sám.

Kdo vás do Dynama přivedl?

Strejda Jirka Fulín, no on to vlastně strejda není, ale já mu tak odmala říkal, protože se zná s tátou, tak